

Ez ni itxi, otoi, Jauna!,
itzalpean bakar:
zurrunbilloz neukake
betiko zoritxar!

Illunabar dan arren,
zakidaz Zu erlantz;
inguruan burrunbaz
bebilt mari-orratz.

Ez, ez ni itxi. Jaun altsu!,
argia il orduan...
Galdua nindukezu
gauaren arruan.

MAITASUN-AIOTSAK

Opal-maiko eun ostean didarka gizonari
maite zotifñak darioz Jaunaren biotzari.
Izadi ertz bakoaren Irazaille gurena
ta eguzkiz goiko urdiña eder jazten dabena
biotz garbi eske dago opal-maian oiuka;
ni, barriz, eskar gaiztoko, beragandik igeska.
Baitegi illunean soillik, eztau jñor be lagun,
eta bakartasun artan deadar dagist itun:
«Iges, ene seme? Nora ta zegaitik, laztan?
Zorion-iturria uka? A! Erdu neugana.
Ekarstazu maitasuna ta ordaiñez damotzut
bizitz-sorguko ur gardena; eztiz aseko zaitut.
Atseden egarriz zetan urrats nigandik urrun
ezek ase gabe aldi oro ba-dirauzu illun?
Alaitasun-lora billa zoaz noski mendira?
Muñoko lili pitxiak arantzazkoak dira.
Aintza-jaurgotik maitasun utsez jatsi nintzean
zeugan biotz ona euko nebalako ustean.

Gentz ta bizitz bera nozu. Lurrak eztamo ezer.
Deskiñan bake-aroa ifñondik bai al dager?
Erdu arin ona, seme; zeure maitetasuna
da baitegi bakarrean egunoro naukana.
Ertzik eztau maitasunak. Sua dot biotzean;
Sar berton, ta ez izotzik izan gogo barnean.
Zu nigan eta ni zukan loki leunez batuta,
biotz-muñeak arrago gorian kiskalduta,
bat izango gara biok maitasunan altzoan.
Maitasuna dan gozoa! Erdu ona beingoan».

Eta nik, maitasun-aiots samurrok adi arren,
askok lez, ez entzun egin, basatzen ibiltarren?
Ez, Josu, Zeugana nator; zeutzat nire biotza.
Nigaz nai dozuna egin; urtu gogoko izotza.

BEGI - URDIN

Ba-dot aurtxo eder bat
ezti utsa dana;
lo dagoanean, ixil,
dagiote laztana.

Begi bi dauz urdiñak,
lilluragarriak;
ainbat argi eztauka
goiko eguzkiak.

Arraskorri sorgiña
dauko bekokian,
mao bi ezpanetan,
urrea uledian.

Garitzan pospoliñak
eder dau abesa:
nik aren begietan
dot ene amesa.